

S.E. HINTON

**A
KÍVÜLÁLLÓK**

S.E. HINTON

***A
KÍVÜLÁLLÓK***

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:

S. E. Hinton: *The Outsiders*

First published in 1967 by The Viking Press

This edition published in 2021 by Viking,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította

Mester Yvonne

Szerkesztette

Paszler Zsófia

Borítóterv

Penguin Random House

ISBN 978-963-636-988-0

Minden jog fenntartva

Copyright © S. E. Hinton 1967

Copyright renewed S. E. Hinton 1995

Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026

Hungarian translation © Mester Yvonne 2026

Kedves Olvasó!

Nagyon nehéz számomra magamról írni, *A kívülállók*ról pedig különösképp, hiszen a könyv egy elég rémes életszakaszomban született, elképesztő véletlenek sorozata révén jelent meg, mégis meszszebbre jutott, mint amiről bármelyik író álmodni merne. Azért megpróbálom...

*A kívülállók*at tizenhat éves koromban írtam. Valójában tizenöt évesen kezdtem el, és rövid kis történetnek szántam, egy fiúról, akit megvertek, miközben hazafelé tartott a moziból.

Ám nem egyszerűen csak megírtam *A kívülállók*at – én magam is benne léteztem. Visszatekintve ébredek csak rá, milyen fontos is volt számomra akkoriban, hogy legyen egy másik életem. Hogy valaki más lehessenek. Hogy olyan problémákkal foglalkozhassam, amelyekkel én magam is szembenéztem, hogy aztán az íráson keresztül megértsem némiképp a dolgokat, és megbirkózhassam velük. Mindezt utólag látom csak. Akkoriban mindenekelőtt a középiskolám társadalmi légköre dühített. Kétségbeesetten vágytam rá, hogy olyan

olvasnivalóra leljek, amely hitelesen mutatja be a tizenévesek világát.

Tudtam, hogy író leszek. Mindig is imádtam írni. Már általános iskolában gyakoroltam a mesterséget, mert szerettem olvasni, és tetszett az ötlet, hogy jómagam szabhatom meg a történetek alakulását. Mire középiskolás lettem, már évek óta írogattam. Ezért – bár boldogsággal töltött el a hír – nem lepődtem meg igazán, amikor a középiskolai ballagásom napján megkaptam a kiadási szerződésemet.

A kívülállók olyan helyekre repített, amelyekről álmodni sem mertem. Olyan emberekkel ismerkedtem meg általa, akikkel egyébként soha nem találkoztam volna. Bár Patrick Swayze, Tom Cruise, Matt Dillon, Rob Lowe, C. Thomas Howell, Emilio Estevez és Ralph Macchio neve a legtöbb ember számára a filmsztárok csillogó világát idézi, én egy csapat kedves, bolondos, végtelenül tehetséges, ugyanakkor teljesen átlagos kamasz fiúra emlékszem. *A kívülállók* filmváltozatának teljes forgatásán részt vettem, és a legkedvesebb emlékeim közé tartozik, hogy együtt lógtam „a srácaimmal”.

Hálával tartozom Francis Coppolának. Nemcsak a tiszteletteljes, kedves és barátságos attitűdért, amellyel személyesen viszonyult hozzám, hanem azért is, mert a filmet a könyv rajongóinak készítette. A regényhez hű adaptációt forgatott, a helyszínektől a jelmezekig minden kérdésben kikérte

a véleményem, de valójában a könyv rajongóinak óhajtott örömet szerezni. Tudomásom szerint nincs más olyan rendező, aki később egy teljesebb változatot is összeállított volna egy filmből (*The Outsiders: The Complete Novel DVD [A kívülállók – a teljes regény]*), pusztán azért, mert a rajongók ezt kérték tőle.

Rajongók... Minden államból, sőt tucatnyi külföldi országból kapok leveleket. Tizenkét évesektől és negyvenévesektől. Elítéltektől és rendőröktől, tanároktól, szociális munkásoktól és természetesen gyerekektől. Gyerekektől, akik olyan életet élnek, mint amelyet *A kívülállók*ban ábrázoltam. Gyerekektől, akik el sem tudják képzelni, hogy ahhoz hasonló életet éljenek. Gyerekektől, akik állandóan olvasnak. És olyanoktól, akik korábban még egyetlen könyvet sem olvastak végig.

Azok a levelek, amelyekben azt írják: „Imádtam a könyvet”, nagyon jólesnek; azok, amelyekben az áll: „Korábban nem szerettem olvasni, most pedig állandóan olvasok”, még jobban; ám azok, amelyekben olyasmit írnak, hogy „*A kívülállók* megváltoztatta az életemet”, vagy „Tizenöt éve olvastam a könyvet, és most jövök csak rá, milyen nagy mértékben befolyásolta a döntéseimet”, őszintén szólva megijesztenek. Ugyan hogy jövök én ahhoz, hogy bárkinek is megváltoztassam az életét? A legjobb válasz talán az, hogy „Csak a könyv számít, nem az író”, vagy hogy „Az üzenet számít, nem a hírvivő”.

Sokszor úgy érzem, hogy *A kívülállóknak* meg kellett íródnia, és én voltam a kiválasztott, akinek meg kellett írnia. És feltétlenül több jót eredményezett, mint amit személyesen valaha is véghez vihettem volna.

Ha mindez úgy hangzik, mintha még mindig lenyűgözne az a több évtizednyi hihetetlen visszhang, amely abból a rövid történetből fakadt, amelyet tizenöt évesen írni kezdtem – nos, azt hiszem, így is van.

Maradj arany!

S. E. Hinton

1. fejezet

AMIKOR KILÉPTEM a mozi sötétjéből a ragyogó napsütésbe, csupán két dolog járt a fejemben: Paul Newman meg az, hogyan jutok haza. Azt kívántam, bárcsak én is úgy néznék ki, mint Paul Newman – ő olyan kemény fickó, én meg nem –, bár azt hiszem, az én külsőmmel sincs nagy baj. Világosbarna, majdnem vörös a hajam, és zöldesszürke a szemem. Bárcsak szürkébb lenne, mert a legtöbb zöld szemű fickót nem bírom, de hát be kell érnem azzal, ami van. A hajam hosszabb, mint ahogy a legtöbb fiú hordja; hátul egyenesre van vágva, elől és oldalt hosszú, de én zselés vagyok, és a környékünkön a legtöbben nem sokat törődnek a hajvágással. Különben is, jobban áll a hosszú haj.

Hosszú út állt előttem hazáig, és nem volt társaságom, de amúgy is egyedül járok moziba – egyszerűen azért, mert szeretek zavartalanul filmet nézni és beleélni magam a filmekbe, együtt létezni a szereplőkkel. Ha valaki mással nézek meg egy

filmet, az olyan kellemetlen, mintha a vállam fölött beleolvasnának a könyvembe. De hát én már csak ilyen vagyok. Úgy értem, a második legidősebb bátyám a sorban, Soda, aki tizenhat éves (sőt már majdnem tizenhét), egyáltalán nem olvas; a legidősebb bátyám, Darrel – de mi csak Darrynek hívjuk – pedig túl sokat és túl keményen dolgozik ahhoz, hogy különféle sztorikkal vagy épp rajzolással bíbelődjön. Szóval én nem olyan vagyok, mint ők. És a bandánkban sem rajong senki úgy a filmekért és a könyvekért, mint én. Egy ideig azt hittem, rajtam kívül nincs is még egy ilyen ember. Szóval most is egyedül mentem.

Soda legalább próbál megérteni, ami több annál, mint amit Darry tesz. De Soda más, mint a többiek; ő szinte mindent megért. Például soha nem ordibál velem, mint Darry, és nem is kezel úgy, mintha hatéves lennék, nem pedig tizennégy. Sodát jobban szeretem, mint bárki mást valaha, anyát és apát is beleértve. Ő mindig gondtalan, és vigyorog, Darry pedig kemény és szigorú, és szinte soha nem mosolyog. Igaz, Darry sok mindenben ment keresztül az élete húsz éve alatt, és túl gyorsan kellett felnőnie. Sodapop viszont szerintem soha nem fog igazán felnőni. Nem is tudom, melyik a jobb. Talán egyszer majd rájövök.

Szóval mentem tovább, hazafelé, a filmen gondolkodva, aztán hirtelen azt kívántam, bárcsak

lenne társaságom. A zselések nem nagyon mászkálhatnak egyedül, mert könnyen rájuk támadnak, vagy elhajt mellettük valaki, és rájuk förmed, hogy „Hé, zselés!”, ami nem túl jó érzés, ha értitek, mire gondolok. A flancosok szoktak ránk támadni. Ők a felső tízezer, a gazdag kölykök a nyugati oldalról. Olyasmi, mint a zselések, ahogy bennünket, a keleti oldalon élő srácokat emlegetnek.

Mi csóróbbak vagyunk a flancosoknál és a középosztálybelieknél. Azt hiszem, vadabbak is. A flancosok csak szórakozásból gyepálják a zseléseket, verik szét a házakat, és rendeznek sörös bulikat. Egyik nap a társadalom szégyenfoltjaként tűnnek fel az újságban, másnap pedig már a közösség értékes tagjaiként emlegetik őket. A zselések szinte olyanok, mint a huligánok; mi lopunk, feltuningolt roncsautókat vezetünk, benzinkutakat rabolunk ki, és néha bandaháborúzunk. Nem mintha én is benne lennék ezekben a dolgokban. Darry kinyírna, ha valami rendőrségi ügybe keverednék. Amióta anya és apa autóbalesetben meghalt, csakis addig maradhatunk együtt, mi hárman, amíg rendesen viselkedünk. Szóval Soda és én kerüljük a bajt, amennyire csak lehet, ha pedig mégsem megy, akkor legalább igyekszünk nem lebukni. Szóval a zselések többnyire ilyesmiket művelnek; meg hosszú a hajunk, farmert és pólót viselünk, nem tűrjük be az ingünket, bőrdzsekiben,

tornacipóban vagy csizmában járunk. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy az egyik társaság – akár a flancosok, akár a zselések – jobb lenne a másiknál, csak épp ez a dolgok rendje.

Megvárhattam volna, míg Darry vagy Sodapop végez a munkával. Eljöttek volna velem, vagy elvittek volna kocsival, netán gyalog is elkísértek volna – bár Soda nem bír sokáig nyugton maradni és élvezni a filmeket, Darryt pedig egyenesen halálra untatják. Darry szerint épp elég neki a saját élete, és nincs szüksége másokét elemezni. Vagy elhívhattam volna valamelyik bandatagot a négy fiú közül, akivel Darry, Soda és én együtt nőttünk fel, és szinte családtagoknak tekintjük őket. Majdnem olyan közel állunk egymáshoz, mintha testvérek volnánk; ha olyan összetartó környéken nő fel az ember, mint a miénk, tényleg rendesen megismeri a másikat. Ha belegondolok, felhívhattam volna Darryt, hogy vegyen fel hazafelé, vagy Félcédulás Mathews – a bandánkból – is eljött volna értem kocsival, ha megkérem. De néha egyszerűen nem használok a fejemet. Darryt az örületbe kergeti, amikor ilyesmit csinálok, mert elvileg okosnak kellene lennem, jó jegyeim vannak, magas az IQ-m, meg minden, mégsem használok az eszemet. Meg aztán szeretek is sétálgatni.

Persze amikor észrevettem, hogy egy piros Corvair követ, már nem voltam benne olyan biztos.

Akkor már csak két háztömbnyire voltam hazulról, úgyhogy kicsit szaporábban szedtem a lábam. Engem még sosem vertek meg, de láttam Johnnyt, miután négy flancos elkapta, és bizony nem volt szép látvány. Johnny utána még a saját árnyékától is megijedt. Tizenhat éves volt akkor.

Még mielőtt a Corvair mellém gördült volna, tudtam, hogy semmi értelme – mármint a gyorsabb gyaloglásnak. Öt flancos szállt ki belőle. Eléggé megijedtem – tizennégy éves létemre elég kis termetű vagyok, bár jó az alkatom –, azok a srácok pedig nagyobbak voltak nálam. Automatikusan a farmerem övébe akasztottam mindkét hüvelykujjam, lazán előregörnyedtem, és azon tanakodtam, vajon el tudnék-e futni, ha hirtelen nekiiramodnék. Eszembe jutott Johnny – az összevagdalt, véraláfutásos arca –, meg ahogy sírt, amikor félájultan rátaláltunk az üres telken. Johnny otthon is szörnyű dolgokat élt át – nagyon sok kellett neki ahhoz, hogy sírjon.

Úgy izzadtam, mint egy ló, pedig fáztam. Éreztem, hogy nedvesedik a tenyerem, és végigfolyik a hátamon a veríték. Mindig ez van, ha félek. Körülnéztem, nem látok-e egy üres üveget, egy botot vagy bármi mást – Steve Randle, Soda legjobb barátja egyszer egy törött üveggel tartott viszsza négy fickót –, de nem volt ott semmi. Így csak álltam ott, bambán, miközben körbevettek. Nem

használom az eszemet. Lassan, némán járkáltak körülöttem, és közben mosolyogtak.

– Hé, zselés! – mondta az egyik túlságosan is barátságos hangon. – Teszünk neked egy szívességet. Levágjuk azt a hosszú, zsíros hajadat.

Kockás pamutinget viselt. Még most is látom magam előtt. Kék vászoninget. Az egyik felnevelt, aztán halkán káromkodva szidalmazni kezdett. Semmilyen válasz nem jutott eszembe. Nincs túl sok mondanivalója az embernek, miközben arra vár, hogy jól elverjék, úgyhogy hallgattam.

– Na, jöhet a hajvágás, zselés?

A közepes termetű szőke előhúzott egy kést a hátsó zsebéből, és kipattintotta a pengét.

Végül mégis eszembe jutott valami.

– Nem.

Elhátráltam a kés elől. Persze egyenesen neki mentem az egyiknek. Egy szempillantás alatt letépertek a földre. Lefogták a karomat és a lábamat, aztán az egyik ráült a mellkasomra, térdét a könyökömre szorítva, és aki szerint ez nem fáj, az örült. Éreztem az állott dohány és az English Leather arcszesz szagát, és ostobán azon tűnődtem, vajon megfulladok-e, mielőtt bármit is tenénének velem. Annyira féltem, hogy már szinte reménykedtem a megváltásban. Közben azért küzdöttem, hogy kiszabaduljak, és egy pillanatra majdnem sikerült is, de aztán még erősebben

fogtak, és a mellkasomon ülő srác párszor jól megütött. Úgyhogy mozdulatlanul feküdtem, és levegő után kapkodva szitkozódtam. Ekkor egy penge simult a torkomhoz.

– Mit szólnál, ha a hajvágás az állad alatt kezdődne?

Akkor jutott eszembe, hogy akár meg is ölhetnek. Megvadultam. Ordítani kezdtem Sodáért, Darryért, bárkiért. Valaki a számra tapasztotta a kezét, én pedig olyan erősen beleharaptam, ahogy csak tudtam, és éreztem a vér ízét a fogaim között. Elfojtott káromkodást hallottam, aztán újra megütöttek, és egy zsebkendőt tömtek a számba. Az egyikük egyre csak azt hajtogatta:

– Fogjátok már be a pofáját, az ég szerelmére, fogjátok már be neki!

Aztán kiabálást és dobogó lépteket hallottam, mire a flancosok felpattantak, és otthagytak a földön. Csak hevertem, és levegő után kapkodtam. Azon tűnődtem, mi az ördög történik körülöttem – emberek ugráltak át rajtam, és rohantak el mellettem, én pedig túl kába voltam, semhogy felfogjam az egészet. Aztán valaki a hónom alá nyúlt, és talpra rántott. Darry volt az.

– Jól vagy, Ponyboy?

Egyre csak rázott, én pedig azt kívántam, bár csak abbahagyná. Már így is épp eléggé szédültem. De tudtam, hogy Darry az – részben a hangjáról,

részben pedig azért, mert ő mindig kemény velem, de nem szándékosan.

– Jól vagyok. Ne rázz tovább, Darry, jól vagyok. Azonnal abbahagyta.

– Sajnálom.

Pedig nem is sajnálta igazán. Darry soha semmit sem bán meg. Nekem furcsa, hogy külsőre teljesen úgy néz ki, mint az apám, viszont mindenben épp az ellenkezője. Apám negyvenéves volt, amikor meghalt, és úgy nézett ki, mint egy huszonöt éves; sokan azt hitték, Darry és apa testvérek, nem pedig apa és fia. De csak a külsejük volt egyforma – apám soha senkivel sem volt akaratlanul durva.

Darry magas, majdnem százkilencven centi, széles vállú és izmos. Sötétbarna haja kicsit előreáll, hátul pedig van egy makacs forgója – pont, mint apának volt –, de a szeme teljesen az övé. Akár két halvány kékeszöld jégdarab. Ugyanolyan eltökéltség ül bennük, mint az egész lényében. Idősebbnek néz ki húszévesnél – kemény, higgadt és okos. Ha nem volna olyan hideg a tekintete, tényleg nagyon jóképű lenne. Nem ért meg semmit, csak az egyszerű, kemény, tényszerű dolgokat. Viszont ő használja az esztét.

Újra leültem, és a sajtó arcomat dörzsölgettem, ott, ahol a legtöbbször megütöttek.

Darry zsebre dugta ökölbe szorított kezét.

– Ugye nem bántottak nagyon?

De, bántottak. Szúrt és sajgott mindenem, fájt a mellkasom, olyan ideges voltam, hogy remegett a kezem, és legszívesebben elbőgtem volna magam, de hát ilyet nem mond az ember Darrynek.

– Jól vagyok.

Sodapop visszaügetett hozzánk. Addigra rájöttem, hogy a nagy zaj, amit hallottam, a bandától származott, mert odatódultak a megmentésekre. Leguggolt mellém, és megvizsgálta a fejemet.

– Egy kicsit összekaszaboltak, mi, Ponyboy?

Értetlenül bámultam rá.

– Tényleg?

Előhúzott egy zsebkendőt, benedvesítette a sarkát a nyelvével, aztán finoman a fejem oldalához nyomta.

– Úgy vérzel, mint egy leszúrt disznó.

– Tényleg?

– Nézd! – Megmutatta a zsebkendőt, amely mintha varázsütésre bevörösödött volna. – Kéts rántottak rád?

Eszembe jutott a hang: „Na, jöhet a hajvágás, zselés?”

Biztos megcsúszott a penge, miközben megpróbált elhallgattatni.

– Igen.

Soda a legjóképűbb srác, akit ismerek. Nem úgy, mint Darry – Soda olyan filmsztárosan jóképű, hogy az emberek megállnak az utcán, és utánafordulnak.